

6.s.e.påske. 17. maj 2015. Indsættelse i Skyum og Hørdum

Joh. 15,26-16,4: At være vidne.

Det er festdag i dag. Flaget er hejst. Det hvide kors på den røde baggrund. Opstandelsens hvide kors lyser på langfredagens blodrøde mørke. Det vidner om, at vi er et kristent folk her i vort land. Og ikke mindst: Vi befinder os i en smuk gammel landsbykirke. For 800-900 år siden rejste vore forfædre denne bygning til et vidne om, at der var en kristen menighed her på stedet. De følgende århundreder er der blevet bygget om, bygget til, repareret – og i dag står kirken her stadig som et vidnesbyrd om, at der er en kristen menighed her i Skyum/Hørdum.

Der *blev* sat et tegn – og der *er* sat et tegn på, at vi er kristne her til lands. Når vi fra gammel tid kalder et område for et "sogn", så er det et udtryk for, at de mennesker, der bor i et bestemt område, hører til den samme kirke, søger den samme kirke – som stedet for det kristne fællesskab, for lovsang og tilbedelse af vor treenige Gud.

Ordet "sogn" betyder netop "at søge sammen." I dag er vi igen "søgt sammen" i det hus, der vidner om, at Kristus er blevet forkyndt på dette sted i århundreder – og det er vor bøn, at han fortsat vil blive forkyndt i Skyum/Hørdum sogn, så længe denne jord består.

Når kirkeklokkerne ringer til højtiderne og om søndagen, så er opgaven med salmens ord: "*at kalde på gammel og på ung, mest dog på sjælen træt og tung, syg for den evige hvile.*" Hver eneste gang kirkeklokkerne ringer – også om morgenen og om aftenen - kalder de os til at stoppe op – enten til at bede eller at gå i kirke.

Begge dele er faktisk nødvendige for os, om vi skal kunne være *det* kristne vidnesbyrd, som Jesus taler om i dagens evangelietekst. Her forbereder Jesus sine disciple på fremtiden, og det vil sige tiden efter pinse, efter Helligåndens komme.

Det er jo den tid, vi lever i. Jesu daværende disciple, der havde været med ham fra begyndelsen, dvs. den dag de tog imod kaldet til at følge ham – de skulle være de første vidner. Et vidne er et menneske, der selv har været til stede ved en begivenhed. Derfor har et vidnes ord vægt. Og Jesu disciple var netop førstehandsvidner. Derfor må vi tillægge deres ord og skrivelser stor vægt.

Jesus siger til dem, at de kun kan være autentiske, dvs. troværdige vidner i det øjeblik, de selv er blevet overbevist om, hvem han er. Vi må have den indre drivkraft, der gør, at vore ord og handlinger fremstår som troværdige.

For et par år siden var jeg til en demonstration. Vist det man kalder et home-party. Vi var nogle kvinder, der var inviteret – selvfølgelig med det formål, at vi helst skulle købe vaskepulver, rengøringsklude, håndklæder, ovnrens, fedt til skopudsning og meget mere. Sælgeren fortalte levende og demonstrerende om de forskellige produkters fortræffeligheder. En rigtig god salgstale. Men det virkede overbevisende, fordi hun selv brugte de nævnte produkter privat, så hun kendte deres virkninger. Hun talte ikke bare ud fra teorien, men hun talte ud af erfaring. Jeg lod mig overbevise om hendes vidnesbyrd og har erfaret, at de produkter, jeg købte, virker efter hensigten.

Helligåndens opgave er at gøre os begejstret. Ikke for hvad som helst, eller for hvem som helst. Helligånden vidner om den korsfæstede, opstandne og levende Herre Jesus Kristus. Det er enkelt og ligetil. Jesus er jo ikke længere synlig til stede blandt os. Vi kan ikke bare lige gå op til den forreste kirkebænk og hilse på ham. Men vi kan godt tro på ham alligevel. Vi kan godt have fællesskab med ham

alligevel. For han er her ved sin ånd. Det er Helligåndens opgave at åbne vore hjerters øjne, sådan at vi ser den usynlige; sådan at vi forstår eller fatter betydningen og rækkevidden af Jesu liv og levned. Når vi gør det, så oplever vi, at kristen-liv er Kristus-liv, er erfaret-liv.

Vel, vi har alle på forskellige tidspunkter hørt bibelhistorie – og er måske blevet betaget af dem. Eller vi har læst i Bibelen – hørt om Jesus – og vi har gjort vore egne meninger. Og vi har været til gudstjeneste utallige gange. Vi ved jo sådan set godt, hvad det drejer sig om.

Dernæst: vi lever i et samfund og i en tid, hvor vi er opdraget til at vurdere det, vi læser. Er det sandt? Er det falsk. Og så siges der, at alt afhænger af fortolkninger – alt efter hvad man har brug for. – Vi kan læse i Bibelen, vi kan høre prædikener, vi kan synes godt om Jesus som en moralsk person og et godt forbillede – og alligevel: vi forstår ham ikke – og hans budskab er ikke rigtig vedkommende for os. Ikke mere vedkommende end det, vi læser i aviserne og ugebladene.

Helligåndens opgave er at gøre evangeliet og dermed Jesus Kristus vedkommende for os. Helligånden har til opgave at få Jesu døds og opstandelses betydning ind under huden på os.

Jesu levende nærvær må blive en del af os. Viden om ham er ikke tilstrækkelig. Men jo mere vi ved om ham, desto større er muligheden for, at Helligånden kan bruge den viden til at skabe den frelsende tro i vore hjarter og udruste os til at være sande vidner. Det kan vi være, når vi er i levende forbindelse med vore levende Gud.

Vi, der lever i dag, kan lære meget af de første disciple. Alle deres fejl og mangler til trods var de faktisk lydige mod Jesu befaling om at udbrede det glædelige budskab. Det spredtes via mund-til-mund-metoden. Fra mand til mand. Fra kvinde til kvinde. Med ord og ger-

ning vidnede de, og så blæste Helligånden liv i ordene, så de blev til liv og frelse for dem, der lod sig overbevise. Sådan er det sket fra generation til generation: nu er det os, der er vidner. Vi har ikke blot vidne-ret, men vi har vidne-pligt.

Evangelieteksten til i dag er et lille afsnit af den store afskedstale, som Jesus holdt for sine disciple før korsfæstelsen. De fik at vide, at hvis de skulle klare sig på det trosmæssige område, så ville det være nødvendigt for dem at lytte til Helligåndens røst og tage hans ord og vilje til sig. Jesus siger det direkte til dem: *"Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra."*

Det er jo ikke anderledes i dag. Jesus er meget realistisk. Han ved godt, at hvis vi ikke søger ham; hvis vi ikke satser på at leve som kristne med Bibelens vidnesbyrd som fortegn, så går det meget let sådan, at vi efterhånden vil miste interessen og dermed falde fra. Vi bliver optaget af hverdagens mange gøremål: uddannelse, karriere, børn, familieliv og fritidsliv. Det tager alt sammen så megen tid, at vi vanskeligt kan afse tid til Gud. Og er vi først kommet ind i en dårlig rytme og vane, så er det nærliggende, at vi slet ikke hører, når kirkeklokken kalder – og vi tænker da slet ikke på, at den kalder på netop os.

Det er således ikke en given ting, at vi bliver bevaret i den kristne tro – den tro, der centrerer sig om Kristus. Den tro, vi blev døbt til, og som vi selv har sagt ja-tak til i konfirmationen. Det er jo muligt at falde fra. Vi kan blot tænke på Judas, der var én af Jesu disciple. Han var kaldet af Jesus - og i det ydre fulgte han også med ham som en discipel. Af én eller anden grund – bl.a. fordi han godt kunne lide penge – så valgte han at forråde *ham*, i hvis følgeskab han var.

Det må bare ikke ske for os. Os, der i dag er den kristne menighed på dette sted. Jesus Kristus har vilje til at holde fast i os – men hvis vi ikke *vil* lade os holde fast – ja, så falder vi fra, måske ikke på én gang,

men lidt efter lidt. Den situation må vi ganske enkelt aktivt modarbejde.

Jesus lover ikke, at livet skal blive let for dem, der er hans vidner. Han stiller dem/os i udsigt, at det koster at leve og virke som et kristent menneske. Det vil altid være forskelligt fra person til person, hvad det indebærer. I dag indebærer det for kristne søstre og brødre i mange lande ud over jorden, at de oplever strenge tider med forfølgelser og deraf følgende lidelser, der ofte ender med fængsel, tortur og henrettelser. – Men Jesus har sagt, at sådan vil det være. Desværre. – Men han har også lovet, at han vil være hos sine alle dage – og alle slags dage – så længe denne jord består.

Og så vil vi runde af med dette vers af Grundtvig:

*Give da Gud, at hvor vi bo,
altid når klokkerne ringe,
folket forsamles i Jesu tro
der, hvor det plejed at klinge:
Verden vel ej, men I mig ser,
alt, hvad jeg siger, se, det sker;
fred være med eder alle.*